

Toeristen in Amsterdam: accepteren of vertrekken?

Lein Bakker Emmelot toont in Het Parool van gisteren een fraai staaltje misleidende beeldvorming; als director in de reclame verstaat ze haar vak. Boven het artikel staat: 'Verdraagzaamheid sneuvelt onder grote toevloed van buitenlandse toeristen'. De voorbeelden die ze in haar klaagzang aanhaalt: een rolkoffer op zaterdagochtend, bellende toeristen op de fiets met dertig man tegelijk, lallende toeristen op bierfietsen en toeristen die hun middelvinger naar haar opsteken.

Hier is hoegenaamd niets buitenlands aan. Heel soms zie je wat Engelsen op een bierfiets, maar meestal zijn het brallende Nederlanders uit de provincie. Japanners en Amerikanen fietsen nooit met dertig tot veertig man tegelijk: dat zijn altijd Nederlanders (op bedrijfsuitje), en de opgeheven middelvinger is een typisch Nederlands gebaar. Het zijn niet de buitenlandse toeristen maar de Nederlanders zelf die hier over de schreef gaan.

Hoe wilde Lein Bakker Emmelot dat probleem dan aanpakken? 's Avonds en in het weekend weer de poorten van de stad op slot? Wie wakker wordt van een enkele rolkoffer op straat, heeft volgens mij het slaapkamerraam slecht geïsoleerd. En wie meer respect wil voor zichzelf als inwoner (lees: meer rust) kan beter verhuizen naar Meppel-West of Waddinxveen-Zuid, want daar komt geen enkele toerist, zelfs niet uit Nederland. Lein Bakker Emmelot ergert zich duidelijk het meeste aan Nederlanders. Haar adviseer ik emigratie.

Jan Anton Brouwer, Amsterdam

Schiphol-shuffle

Wat een raak verhaal van Lein Bakker Emmelot in Het Parool van gisteren. De enorm gegroeide

stroom toeristen verstoort de tot enkele jaren geleden zo gemoedelijke sfeer van de binnenstad. Iedere dag worden wij gewekt door de Schipholshuffle: de rolkoffers die onophoudelijk over de straat worden gesleept op weg naar een bed, soms een bad, maar meestal naar een veel te krappe en onsmakelijke overnachtingsruimte.

Elke woonboot wordt zo langzamerhand uitgemolken en verhuurd voor twee of drie nachtjes aan toeristen (minimaal vier per boot, maar vaak meer), die natuurlijk niet binnen blijven zitten, maar tot in de kleine uurtjes en het liefst met joint en bier buiten de nacht doorbrengen, uiteraard met het nodige lawaai.

De gemeente treedt niet op tegen de enorme vlucht aan illegale (onder)verhuur van boten en etages en zal straks weer zonder succes actie moeten ondernemen tegen de zoveelste uitwas van haar gedoogbeleid.

Zullen wij dan maar vertrekken?

Peter van Bakkum, woont al vele jaren op de Prinsengracht

Glimlach

Stel: je bent voor het eerst in Londen. Je hebt er zo naar uitgekeken: lekker shoppen, de Tower Bridge bekijken, leuk!

In alle opwinding vergis je je door (ook al had je je dat nog zo voorgenomen) bij het oversteken in plaats van eerst naar rechts, net als thuis eerst naar links te kijken.

Net als je overstekend de hoogte inkijkt om de Big Ben voor het eerst te bekijken (mooi!), krijg je me toch een onverwachts claxonconcert. Een Engelsman schreeuwt je vanuit zijn opengedraaide raampje de meest vreselijke verwensingen toe. Was dat nou nodig, denk je?

Je hart slaat vele malen sneller en je bent er nog een half uur flink chagrijnig van.

Drie dagen later fiets je langs de Heinekenbrouwerij en een stel Japanners steekt (irritant!) net voor jouw fiets het fietspad over. 'Stupid *** Japanners, kijk toch uit godv...!'

Maar dan zie je het (fiets)licht en besef je dat die Japanners de brouwerij voor het eerst zien en misschien niet gewend zijn aan voorbijscheurende fietsers. En je neemt je voor vanaf nu even af te remmen en misschien zelf een klein glimlachje te produceren ('No problem!') als een toerist even de betekenis van de kleur rood op het wegdek vergeten is. Vanaf dat moment hoor je niet meer bij de stadsgenoten die het stoer vinden om op feestjes te vertellen dat ze het zo leuk vinden om toeristen net niet aan te rijden.

Wat een mooie stad!

Erwin Aarts, Amsterdam